

Sygn. akt V U 639/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2019 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie: **Przewodniczący:** SSO Mirosława Molenda-Migdalewicz

Protokolant: star. sekr. sądowy K. A.

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2019 r. w Legnicy

sprawy z wniosku W. Ś.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o emeryturę

na skutek odwołania W. Ś.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 22 sierpnia 2018 r.

znak (...)

oddala odwołanie

SSO Mirosława Molenda-Migdalewicz

Sygn. akt V U 639/18

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 22 sierpnia 2018 r. znak:(...)odmówił wnioskodawcy W. Ś. prawa do emerytury.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że na dzień 1 stycznia 1999 r. wnioskodawca udowodnił 8 lat i 12 dni pracy wykonywanej w szczególnych warunkach wobec wymaganych 15 lat. Jednocześnie organ rentowy przyjął, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. udokumentował : 25 lat i 17 dni (24 lata, 10 miesięcy i 6 dni okresów składkowych oraz 2 miesiące i 11 dni okresów nieskładkowych) .

ZUS Oddział w L. wskazał , że nie uznał jako pracy w szczególnych warunkach okresów zatrudnienia od 1 października 1980 r. do 31 grudnia 1983 r. oraz od 2 lutego 1984 r. do 7 stycznia 1991 r. , bowiem w postępowaniu przed organem rentowym zeznania świadków nie mogą stanowić środka dowodowego na potwierdzenie okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Wnioskodawca odwołał się od przedmiotowej decyzji. Wniósł o jej zmianę poprzez przyznanie jemu prawa do emerytury.

W uzasadnieniu wskazał, że w Spółdzielni (...)

w L. pracował jako dekarz, a we (...) Przedsiębiorstwie (...) wykonywał roboty wodno-kanalizacyjne oraz budował rurociągi

w głębokich wykopach na stanowisku izolatora. Prace te ujęte są w wykazie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (Dz. U. Nr 8 poz.43) w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Wnioskodawca dodał, iż okres praktycznej nauki zawodu, przyuczenia do pracy betoniarza jest okresem zatrudnienia i powinien być zaliczony do okresu składkowego.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS Oddział w L. wniósł o jego oddalenie .

W uzasadnieniu wskazano na te same przyczyny co w skarżonej decyzji a nadto podniesiono, że na podstawie przedłożonych dokumentów, uznano okres zatrudnienia w charakterze ucznia od 4 września 1972 r. do 8 czerwca 1973 r. (do dnia zdania egzaminu z zakresu pierwszego roku nauki) w (...) w L.. Nie uznano natomiast okresu od 9 czerwca 1973r. do 28 maja 1974r., ponieważ brak jest dokumentów potwierdzających dalszy okres zatrudnienia. Świadczenie ukończenia (...) Szkoły Zawodowej nie stanowi natomiast środka dowodowego w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy :

Wnioskodawca W. Ś. - urodzony (...) - 60 lat ukończył (...)r.

Wnioskodawca przystąpił do OFE , ale złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Na dzień wejścia w życie ustawy emerytalnej wnioskodawca udowodnił ponad 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych.

Wnioskodawca udowodnił następujące okresy składkowe i nieskładkowe:

- 4 września 1972r.-8 czerwca 1973r. (...) (uczeń),
- 14 czerwca 1974r.-24 stycznia 1976r. (...)Przedsiębiorstwo (...),
- 12 lutego 1976r.-8 kwietnia 1976r. Przedsiębiorstwo (...),
- 13 kwietnia 1976r - 25 października 1976r. Przedsiębiorstwo (...),
- 26 października 1976r.-14 października 1978r. służba wojskowa,
- 2 listopada 1978r. - 14 maja 1980r. Przedsiębiorstwo (...),
- 15 maja 1980r.-31 stycznia 1984r. Spółdzielnia (...),
- 2 lutego 1984r. - 7 stycznia 1991r. (...) Przedsiębiorstwo (...)1,
- 8 stycznia 1991r.-8 marca1995r. Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Usługowe (...) z wyłączeniem urlopu bezpłatnego: 1-31 października 1991r.,ponadto w tym okresie wnioskodawca przebywał na zasiłku chorobowym : 28-30 kwietnia 1992 r., 14 - 19 maja 1992r., 13-23 marca 1993r., 13-16 listopada 1993r. - są to okresy nieskładkowe,
- 1 kwietnia 1995r.-31 grudnia 1998r. Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Usługowo-Handlowe (...) z wyłączeniem urlopów bezpłatnych: 13 września 1997r., 3-6 grudnia 1997r. i 22 grudnia 1997r.,ponadto w tym okresie wnioskodawca przebywał na zasiłkach chorobowych: 3-16 kwietnia 1996r., 20 kwietnia - 9 maja 1998r. - są to okresy nieskładkowe.

Organ uznał, że wnioskodawca w okresach od 13 kwietnia 1976 r. do 25 października 1976r., od 26 października 1976r. do 14 października 1978r., od 2 listopada 1978 r. do 14 maja 1980r., od 8 stycznia 1991 r. do 30 września 1991r. i od 1 listopada 1991r. do 8 marca 1995r. z wyłączeniem zasiłków chorobowych – wykonywał prace w szczególnych warunkach bądź o szczególnym charakterze

(bezsporne a nadto akta ubezpieczeniowe)

W okresie od 9 czerwca 1973 r. do 28 maja 1974 r. wnioskodawca uczęszczał do Zasadniczej Szkoły (...)w K..

Ww. szkoła była szkołą (...) przy (...) Zakładzie (...) tj. późniejszym (...) w L.. Rozpoczynając naukę w tej szkole uczniowie otrzymywali legitymację ubezpieczeniową.Ww. legitymacja zawierała poświadczenie o zatrudnieniu w (...)Przedsiębiorstwie (...). Wnioskodawca za praktyczną naukę zawodu otrzymywał wynagrodzenie podczas nauki w szkole. Ubezpieczony uczył się zawodu betoniarza elementów prefabrykowanych w budownictwie. Praktyki odbywały się w Fabryce (...) w L., czasami na budowach. Nauka odbywała się w Szkole Zawodowej (...)w K. i trwała trzy dni w każdym tygodniu . Praktyczna nauka zawodu w każdym tygodniu trwała 3 dni .

Po pierwszej klasie wnioskodawca miał jeden miesiąc wakacji , bo w sierpniu odbywał praktykę wakacyjną . Podczas zajęć praktycznych ubezpieczony uczył się wiązać zbrojenia do elementów prefabrykowanych, i był kierowany do brygady zbrojarzy - betoniarzy. Wszystkie prace wykonywał pod nadzorem.

Podczas nauki w szkole W. Ś. otrzymał oceny zarówno z praktycznej nauki zawodu jak i z przedmiotów teoretycznych.

Wnioskodawca ukończył; naukę w ww. szkole. Ocena końcowa została wydana z podziałem na ocenę z teorii i z praktyki. Za okres nauki w szkole wystawiano odrębne świadectwo pracy jeżeli nie było kontynuowane zatrudnienie lub okres ten wliczony był w całości do stażu pracy.

Wnioskodawca w okresie od 2 lutego 1976 r. do 8 kwietnia 1976 r. zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) Z. Oddział w L. na stanowisku ładowacza .

Podczas tego zatrudnienia wnioskodawca wykonywał prace załadunkowe/ rozładunkowe przy transporcie i rozładunku materiałów budowlanych i urządzeń ,cementu, wapna, żwiru, cementu . Wapno na wagonach kolejowych było przewożone luzem, a rozładowywane – łopatami . Cegły również były przewożone luzem. Do ich rozładunku ręcznego były używane ręczne chwytaki, którymi wnioskodawca mógł chwycić kilka cegieł i zanieść je na samochód. Tak samo były rozładowywane samochody ciężarowe na budowach. Cement transportowany i rozładowywany był w workach po 45- 50 kg,

W okresie od 15 maja 1980 r. do 31 stycznia 1984 r. wnioskodawca pracował w Spółdzielni (...) w L. najpierw na stanowisku murarza tynkarza , a od 5 lipca 1981 r. na stanowisku dekarza na stałe i pełnym wymiarze czasu pracy - z wyłączeniem okresów zimowych .

W spółdzielni (...) w ww. okresie był wydzielony organizacyjnie zakład (...), który miał swojego kierownika . Zakład ten zajmował się wszystkimi pracami związanymi z budownictwem tj. remontem zasobów mieszkaniowych spółdzielni, naprawianiem budynków, malowaniem klatek schodowych, odnawianiem lub robieniem nowych elewacji budynków, wymiana lub naprawa dachów. Wszystkie prace były wykonywane na obiektach, które stanowiły zasób Spółdzielni(...). W Zakładzie (...) były brygady: malarskie, murarskie ,dekarzkiei hydrauliczne. Wnioskodawca był zatrudniony jako dekarz. Pracował po 8 godzin dziennie czasami 10 godzin dziennie. W okresie zimowym wnioskodawca pomagał przy

innych remontach np. murarskich lub malarskich na klatkach schodowych. Zimą nie można było wykonywać prac dekarских. Brygada dekarzy liczyła ok. 6-7 osób. Dekarze otrzymywali dodatek za pracę w warunkach szczególnych i dodatek wysokościowy.

W okresie od 2 lutego 1984 r. do 7 stycznia 1991 r. wnioskodawca był zatrudniony we (...) Przedsiębiorstwie (...) w L.. W okresie

od 2 lutego 1984 r. do 26 lutego 1989 r. wnioskodawca stał i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał roboty wodnokanalizacyjne oraz budował rurociągi w głębokich wykopach tj. prace wymienione w Dziale V, punkcie 1, Wykazu A - stanowiącego załącznik

nr 1 do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. 1983 nr 8 poz. 43).

W tym okresie wnioskodawca wykonywał prace montera izolacji termicznych we (...) Przedsiębiorstwie (...) we W. . Wykonywał prace przy robotach wodnokanalizacyjnych i budowie rurociągów w głębokich wykopach . Wnioskodawca pracował przy układaniu i podłączeniu instalacji zewnętrznych i wewnętrznych .

Po ułożeniu rur w głębokich wykopach rury były izolowane papierem falistym lub siatką. Na rurę kładziono spoiwo, a na to spoiwo - element azbestowy. Następnie na tak zabezpieczone rury monterzy izolacji termicznej układali tzw. płaszcz . Wewnątrz budynku wykonywane były te same prace. Zakład nie wykonywał instalacji w budynkach mieszkalnych tylko w budynkach przemysłowych. Wykonywane były również prace izolerskie na estakadach przemysłowych – na wysokościach. Członkowie brygady, w której pracował wnioskodawca musieli mieć aktualne badania wysokościowe. Prace były wykonywane na wysokości od 3 do 8 metrów.

Od 27 lutego 1989 r. do 7 stycznia 1991 r. wnioskodawca był zatrudniony na eksporcie.

Dowód:

- dokumenty w aktach osobowych w tym: umowa o pracę z 15 maja 1980 r. (k.25), świadectwo pracy z 31 stycznia 1984 r.(k.31), stanowiskowa karta pracy z 5 lipca 1981 r. (k.18), umowa o pracę z 1 lutego 1984 r., karta służbowa z 24 lutego 1989 r.

- dokumenty w aktach ubezpieczeniowych w tym: świadectwo ukończenia zasadniczej szkoły zawodowej (k.5-5v),zaświadczenie nr 7/73 (k. 7)

- przesłuchanie świadka B. B., e-protokół z dnia 30 stycznia 2019 r. 00:15:58 i nast. (k.59v);

- przesłuchanie świadka M. C., e-protokół z dnia 30 stycznia 2019 r. 00:26:56 i nast. (k.59v-60);

- przesłuchanie świadka R. C., e-protokół z dnia 30 stycznia 2019 r. 00:37:17 i nast. (k.60-60v);

- przesłuchanie świadka Z. D., e-protokół z dnia 30 stycznia 2019 r.00:45:37 i nast. (k.60v);

- przesłuchanie świadka F. S., e-protokół z dnia 30 stycznia 2019 r. 00:54:02 i nast. (k.60v-61);

- przesłuchanie świadka Z. W., e-protokół z dnia 30 stycznia 2019 r. 01:07:58 i nast. (k.61-61v);

- przesłuchanie wnioskodawcy, protokół z dnia 22 maja 2019 r. (k.91-91v).

Sąd zważył co następuje :

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Obowiązująca od 1 stycznia 1999 r. ustawa o emeryturach i rentach z FUS (tekst jedn. Dz.U z 2017 r. poz. 1383) przewiduje różne podstawy nabycia prawa do emerytury, uzależniając je od daty urodzenia ubezpieczonego. Osoby urodzone po 31 grudnia 1948 r.

– jak wnioskodawca – generalnie nabywają prawo do emerytury powszechnej w chwili osiągnięcia wieku emerytalnego, który został określony w art. 24 tej ustawy. W przypadku mężczyzn urodzonych po dniu 30 września 1953 r. wiek ten wynosi co najmniej 65 lat (art. 24 ust.1).

Cytowana wyżej ustawa emerytalna dla osób urodzonych po 31 grudnia 1948 r. przewiduje jednak dodatkowo możliwość nabycia prawa do emerytury w tzw. obniżonym wieku emerytalnym, z tytułu pracy w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze na podstawie art. 184 tej ustawy. Wobec nieosiągnięcia przez wnioskodawcę powszechnego wieku emerytalnego, sporną kwestią pozostawało więc, czy spełnia on warunki do nabycia świadczenia w tzw. obniżonym wieku emerytalnym.

Zgodnie z treścią przepisu art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40 wskazanej ustawy, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. 1 stycznia 1999 r.) osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat – dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, tj. 25 lat dla mężczyzn. Emerytura, o której mowa wyżej, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu.

Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 32 ust. 1 cyt. ustawy emerytalnej, ubezpieczonym urodzonym przed 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa wust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1. Wiek emerytalny, o którym mowa we wskazanym przepisie, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom zatrudnionym w szczególnych warunkach przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, tj. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie z § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia 25 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Przy czym, zgodnie z § 2 ust. 1 cyt. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

W rozpoznawanej sprawie sporu nie budziło, że wnioskodawca w dniu(...) (...)ukończył 60 lat, przystąpił do OFE ale złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz, że na dzień wejścia w życie ustawy emerytalnej udowodnił posiadanie 25 - letniego stażu sumarycznego.

Przedmiotem sporu w sprawie było to czy do stażu ogólnego wnioskodawcy należało dodać okres praktycznej nauki zawodu tj. przyuczenia do pracy betoniarza oraz czy okresami pracy w szczególnych warunkach bądź o szczególnym charakterze były okresy zatrudnienia: od 2 lutego 1976 r. do 8 kwietnia 1976 r. w (...) w Z., od 1 października 1980 r. do 31 grudnia 1983 r. w Spółdzielni (...) w L. oraz od 2 lutego 1984 r. do 7 stycznia 1991 r. we (...) Przedsiębiorstwie

(...) w L.. W konsekwencji powyższego przedmiotem sporu było również ustalenie czy wnioskodawca legitymuje się 15 - letnim okresem pracy w szczególnych warunkach bądź o szczególnym charakterze.

Przede wszystkim Sąd uznał, że okres od zatrudnienia 2 lutego 1976 r. do 8 kwietnia 1976 r. (1 miesiąc i 27 dni) w (...) Z. Oddział w L. był okresem pracy w szczególnych warunkach. Należy wskazać, że z akt osobowych (za ww. okres zatrudnienia) oraz z przesłuchania wnioskodawcy wynikało, iż w ww. okresie wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał ciężkie prace załadunkowe polegające na rozładunku wagonów kolejowych zawierających materiały sypkie takie jak wapno, cement, żwir, cegła. Prace te są wymienione Dziale VIII, punkcie 1, Wykazu A - stanowiącego załącznik nr 1 do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. 1983 nr 8 poz. 43).

Sąd za pracę w szczególnych warunkach uznał część okresu zatrudnienia wnioskodawcy w Spółdzielni (...) w L..

W tym miejscu wskazać należy, że Sąd Najwyższy niejednokrotnie podnosił, że wyodrębnienie prac kwalifikujących do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym ma charakter stanowiskowo-branżowy. Oznacza to, że przynależność pracodawcy do określonej gałęzi przemysłu ma znaczenie istotne i nie można dowolnie, z naruszeniem postanowień rozporządzenia, wiązać konkretnych stanowisk pracy z branżami, do którychnie zostały przypisane w tym akcie prawnym (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2011 r., sygn. akt III UK 174/10, LEX nr 901652; z dnia 3 czerwca 2008 r., sygn. akt I UK 381/07, LEX nr 494112; z dnia 16 czerwca 2009 r., sygn. akt I UK 20/09, LEX nr 515698 i I UK 24/09, LEX nr 518067; z dnia 1 czerwca 2010 r., sygn. akt II UK 21/10, LEX nr 619638, z dnia 19 maja 2011 r., sygn. akt III UK 174/10, LEX nr 901652). Co do zasady więc, przyporządkowanie danego rodzaju pracy do określonej branży ma istotne znaczenie dla jej kwalifikacji jako pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie jednak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 maja 2016 r., sygn. akt III UK 132/15 podniósł, że „nie można tracić z pola widzenia ewolucji poglądów judykatury w kwestii możliwości odstępstwa od zasady stanowiskowo - branżowego charakteru prac w szczególnych warunkach, uprawniających do wcześniejszej emerytury. Przyjmuje się bowiem, że za wykonywaną w warunkach szczególnych należy uznać również pracę przyporządkowaną w załącznikach do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. do innego działu przemysłu niż ten, w którym jest ona świadczona, jeżeli stopień szkodliwości lub uciążliwości tego rodzaju pracy nie wskazuje żadnych różnic w zależności od branży, w której pracownik jest zatrudniony”.

Sąd Najwyższy uznał również, że może się zdarzyć, że zakład pracy podległy określonemu ministrowi wykonuje także zadania całkowicie odpowiadające innemu działowi gospodarki, leżącemu w sferze zainteresowania innego ministra (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 2014r., I UK 337/13, LEX nr 1458817; z dnia 2 czerwca 2008r., I UK 381/07, LEX nr 494112; dnia 25 marca 2014r., I UK 337/13, LEX nr 1458817). Przykładowo, w przypadku dużych, rozbudowanych przedsiębiorstw, nie jest uzasadnione dokonywanie oceny konkretnej pracy przez pryzmat wyłącznie głównej(wiodącej) działalności tego przedsiębiorstwa, ale konieczne jest odniesienie się do poszczególnych rodzajów działalności prowadzonych przez oddziały tego przedsiębiorstwa, które mogą odpowiadać innej branży.

W sprawie wnioskodawca będąc zatrudnionym w Spółdzielni(...)w L. wszystkie swoje obowiązki wykonywał pracując w grupie remontowo budowlanej. Była to jednostka wyodrębniona organizacyjnie w ramach struktur Spółdzielni (...). Zakres czynności wykonywanych przez ww. grupę miał w całości charakter typowy dla budownictwa. Wnioskodawca w ww. grupie początkowo tj. od 15 maja 1980 r. pracował jako murarz - tynkarz a następnie od jako dekarz. W ocenie Sądu pierwszą możliwą datą, która pozwalała z całą pewnością przyjąć, że wnioskodawca wykonywał obowiązki dekarza jest dzień 5 lipca 1981 r. W tym dniu wnioskodawca podpisał stanowiskową kartę pracy dekarza, co oznacza, że najpóźniej tego dnia musiał

rozpocząć wykonywanie obowiązków przewidzianych na tym stanowisku pracy. Z zeznań świadka B. P. wynikało ponadto, że zimą nie można było wykonywać prac dekarских a wnioskodawca w tym okresie pomagał przy różnych remontach np. murarskich na klatkach schodowych. Sąd za miesiące typowej przerwy technologicznej uznał okres 5 miesięcy tj. okres od początku listopada do końca marca. W tym miesiącach temperatura niejednokrotnie spada poniżej 0 stopni Celsjusza, co uniemożliwia prowadzenie prac dekarских.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że wnioskodawca Od 5 lipca 1981 r. do 31 października 1981 r., od 1 kwietnia do 31 października 1982 r. oraz od 1 kwietnia do 31 października 1983 r. (1 rok, 5 miesięcy i 26 dni) stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace dekarские tj. prace wymienione w Dziale V, punkcie 9, Wykazu A - stanowiącego załącznik nr 1 do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. 1983 nr 8 poz. 43).

Sąd za pracę w szczególnych warunkach bądź o szczególnym charakterze w całości uznał okres zatrudnienia od 2 lutego 1984 r. do 26 lutego 1989 r. (5 lat i 24 dni) we (...) Przedsiębiorstwie (...) w L.. Jak wynika z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków w spornym okresie wnioskodawca wykonywał prace izolera , które polegały na izolowaniu rur położonych w głębokich wykopach – w sposób opisany w ustaleniach faktycznych niniejszego uzasadnienia .

Stąd też, Sąd uznał, że były to prace wodnokanalizacyjne i prace przy układaniu rur w głębokich wykopach, wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywane w głębokich wykopach tj. prace wymienione w Dziale V, punkcie 1, Wykazu A - stanowiącego załącznik nr 1 do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. 1983 nr 8 poz. 43).

Sąd nie uznał wnioskodawcy jako pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze okresu zatrudnienia na eksporcie w Czechosłowacji od 27 lutego 1989 r.

W aktach osobowych jest jedynie pisemna informacja , że w ww. dacie wnioskodawca został skierowany na eksport . Brak jest natomiast jakichkolwiek innych dokumentów na podstawie których można byłoby uznać jakie prace wykonywane były przez ubezpieczonego podczas budowy eksportowej oraz w jakim wymiarze czasu pracy .

Brak jest też informacji dotyczących daty powrotu wnioskodawcy z budowy eksportowej , okresu urlopu pokontraktowego.

W tym zakresie wnioskodawca nie przedstawił żadnych dodatkowych dowodów , mimo ciężaru dowodu z art. 6 k.c.

Odnośnie żądania odwołania w zakresie zaliczenia do ogólnego stazu pracy wyliczonego na dzień 01 stycznia 1999r. okres nauki w Zasadniczej Szkole (...) od 9 czerwca 1973 r. do 28 maja 1974 r. – to wskazać należy , że rozstrzygnięcie w tym przedmiocie było zbędne wobec faktu, że przedmiotem zaskarżonej decyzji było ustalające prawo do emerytury w obniżonym wieku. Jak wynika natomiast z zaskarżonej decyzji wnioskodawca już w dacie wydania decyzji udokumentował 25 lat i 17 dni okresów składkowych i nieskładkowych .

Reasumując przedstawione okoliczności Sąd uznał, że wnioskodawca nie udokumentował natomiast 15 lat pracy w warunkach szczególnych . Do pracy w takich warunkach lub w takim charakterze Sąd zaliczył – na dzień 01 stycznia 1999r. - wykazał

14 lat, 9 miesięcy i 28 dni łącznie z okresem zaliczonym przez ZUS w zaskarżonej decyzji (08 lat i 12 dni – okres uznany przez ZUS ; 05 lat i 24 dni – okres pracy w (...) ; 01 rok 05 miesięcy i 26 dni – okres pracy w Spółdzielni (...) ; i 01 miesiąc i 26 dni – okres pracy w T. Z.)

W konsekwencji - na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. – Sąd oddalił odwołanie , gdyż nie było podstaw do jego uwzględnienia z przyczyn wymienionych w niniejszym uzasadnieniu .